

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Β' Αριθ. Φύλ. 34

Κυριακή 16 'Ιουνίου 1947 Π.Ο.Η.

† ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' Ματθαίου

**Αδελφοί: Στήνεται και κρανείται τὰς παραδόσεις ας
ιδιδάχθητε είτε διὰ λόγου είτε δι' επιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεσσ. Κεφ. Β'. 15**

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 6.000. Ἐτησία 10.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 2,50—Ἐτησία Δολλ. 4

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ
ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν
Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδον
Κύριον Κύριον Χριστοφὸρον
Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφὸρος

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΔΟΞΙΑ

Συνεχίζοντες τὴν ἐξιστόρησιν τῶν
ἡθικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς Αἰρέσεως
ἢ τῆς κακοδοξίας λέγομεν: Αἱ φθο-
σμοὶ αἱ συνέπειαι τῶν Αἰρέσεων ἀπὸ
ἡθικῆς ἀπόψεως δὲν ἐγένοντο τόσῳ
καταφανεῖς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνα-
τολικὴν Ἐκκλησίαν, ὅσῳ εἰς τὴν Δυτι-
κὴν τοιαύτην, ἥς ὁ ἀνώτατος Ἀρχὼν
ἐξήσκησεν οὐ μόνον τὴν θρησκευτικὴν
ἀλλὰ καὶ τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν.

Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Δύ-
σεως ἐκλαβοῦσα τὴν Βασιλείαν τοῦ
Χριστοῦ οὐ μόνον ὡς Οὐράνιον ἀλλὰ
καὶ ὡς ἐπίγειον, παρὰ τὴν ῥητὴν δια-
βεβαίωσιν τοῦ Χριστοῦ «ὅτι ἡ ἐμὴ
Βασιλεία οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου
τούτου» καὶ ὑπερφιάλῳ φιλαρχίᾳ κι-
νουμένη δὲν ἠρκέσθη μόνον εἰς τὴν
ἀσκησιν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ
Δύσει ἀλλὰ καὶ ἐπεχείρησε νὰ ὑποτάξῃ
καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ
τὸν Πάπαν ὡς διάδοχον διῆθεν τοῦ Ἀ-
ποστόλου Πέτρου. Ἡ Παπικὴ δὲ φι-
λαρχία εἰς τοσοῦτον ἀφίκετο ἀλαβο-
νείας, ὥστε νὰ οἰκαιοποιηθῇ καὶ τὸ δι-
καίωμα τοῦ ἀλαθίτου εἰς τὰ ζητήματα
τῆς πίστεως, ὅπερ εἶχε καὶ ἔχει ὅλη
Ἐκκλησία ἀντιπροσωπευομένη ὑπὸ τοῦ
συνόλου τῆς ἱεραρχίας συνεχομένης
εἰς Οἰκουμένην Σύνοδον καὶ ἀποφαι-
νομένης ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι καὶ πλήρει
ὁμοφωνίᾳ.

Παρατρέχοντες τὴν Δογματικὴν ἁ-
ποψιν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐνδια-
τρίψωμεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς περὶ
τὴν περιγραφὴν τῆς ἡθικῆς αὐτῆς κα-
ταστάσεως κατὰ τὸν μεσαίωνα, ἣτις ὑ-
πῆρξεν ἀπότοκος τῆς Αἰρέσεως καὶ τῆς
κακοδοξίας περὶ τὴν πίστιν. Τὰ ἡθικὰ
ἀποτελέσματα, ἅτινα ἔσχεν ἐν τῇ Δυτι-
κῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ Αἵρεσις καὶ ἡ κακοδο-
ξία ἐγένοντο μᾶλλον καταφανῆ ἀπὸ τοῦ
Σχίσματος αὐτῆς ἀπὸ τῆς Ὁρθόδοξου
Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Συντέλεσαν
δὲ εἰς τὴν ἡθικὴν κατάπτωσιν αὐτῆς,
πλὴν τῆς Αἰρέσεως καὶ τῆς κακοδοξίας,
καὶ αἱ πολιτικαὶ συνθήκαι ὅφ' αἷς εὐρί-
σκετο κατὰ τὸν μεσαίωνα τὸ Δυτικὸν
Ρωμαϊκὸν Κράτος, ἀποτελούμενον ὑπὸ
διαφόρων Βασιλείων καὶ Ἡγεμονιῶν
ἀνεξαρκήτων ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἐχθρι-
κῶς ἐν πολλοῖς διακειμένων. Τῆς τοιαύ-
της πολιτικῆς διενέξεως καὶ ἀντιζηλίας
τῶν διαφόρων Βασιλείων καὶ Ἡγεμό-

νων ἐπωφελοῦμενοι οἱ κατὰ καιρὸν
Πάπαι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας διὰ
διαφόρων τεχνασμάτων καὶ δελεασμά-
των προσεπάθουν νὰ προσεταιρισθῶσι
καὶ νὰ υπαγάγωσιν ὑπὸ τὴν ἐπὶ ῥεῖαν
καὶ ἐξουσίαν αὐτῶν πρὸς αὔξησιν τῆς
πολιτικῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας αὐτῶν.

Ἐντεῦθεν προήλθον οἱ πολυτεῖς καὶ
αἱματηροὶ πόλεμοι μεταξὺ τῶν διαφό-
ρων Βασιλείων καὶ Ἡγεμόνων τῆς Δύ-
σεως καὶ τοῦ ἀπολυταρχικοῦ Βασιλείου
τοῦ Πάπα, καθ' οὗς ἐλάμβανον χώραν
σκηναὶ πλήρεις φρίκης καὶ ἀποτροπια-
σμοῦ κατασπιλώσασαι τὸ ἡθικὸν κά-
τοπτρον τῆς Παπικῆς Αὐλῆς καὶ κατα-
στῆσαι τὸ Βατικανὸν φόβητρον τῶν
Βασιλείων καὶ Ἡγεμόνων τῆς Μεσαι-
ωνικῆς Δύσεως. Ἐκ τῆς ἀρχικῆς ταύτης
πηγῆς ἐξεπήγασαν εἰς τὰ ἀνομα συν-
νέδρια καὶ τὰ φοβερά Δικαστήρια τῆς
Ἱερᾶς ἑξετάσεως καὶ αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν
Σταυροφοριῶν κατὰ τῆς Ἀνατολῆς,
καθ' αἷς δέον νὰ καλύπτῃ τις τὸ πρόσ-
πον καὶ νὰ βύθῃ τὰ ὄψα, ἵνα μὴ βλέπῃ
καὶ ἀκούῃ τὰ μυσὰρὰ ἐκεῖνα ὄργια καὶ
εἰδεχθῇ ἀνοσιουργήματα ἅτινα διέπρατ-
τον τότε αἱ στρατιαὶ τοῦ Πάπα ὑπὸ
τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ ἐν ὀνόματι
τοῦ δικαίου καὶ εἰρηνάρχου Χριστοῦ.
Κατὰ τὰς ἀφηγήσεις Δυτικῶν ἱστορι-
κῶν, ζῶντες ἐκαίνοντο ἐπὶ τῆς πυρᾶς,
κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς ἑξετάσεως, ὅσοι
ἐτόλμων νὰ ἐπικρινῶσιν εἴτε προφορι-
κῶς εἴτε γραπτῶς τὰς ὑπερβασίας καὶ
ἀδικοπραγίας τῆς Παπικῆς Αὐλῆς. Τὸ
κακὸν τῶν τοιοῦτων ἀνοσιουργημάτων
ἐκορυφώθη κυρίως κατὰ τὴν ἐμφάνι-
σιν τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῆς τυραν-
νίας τῆς Παπικῆς Αὐλῆς.

Οὕτω τῇ ὑποκινήσει καὶ ὑποστηρί-
ξει τῶν ἀντιπατικῶν ἡγεμόνων ὁλό-
κληρα τμήματα χριστιανῶν πρεσβεύον-
των τέως τὸν καθολικισμὸν ἀποκηρύ-
ξαντα τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν ἀπέτε-
λεσαν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Λουθέρου
καὶ τοῦ Καλβίνου ἀνεξάρτητον Ἐκκλη-
σίαν, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Διαμαρτυ-
ρομένων. Ἀλλὰ καὶ ἡ νέα Αὐτὴ Ἐκ-
κλησία τῆς Δύσεως ἀντὶ νὰ ἀνατρέξῃ
εἰς τὴν πρὸ τοῦ Σχίσματος ἐποχὴν καὶ
νὰ ἐδράσῃ τὰς βάσεις αὐτῆς ἐπὶ τῆς
Ἀρχῆς τῆς μιάς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ
Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐκήρυξαν ἐξ
ἀντιδράσεως πρὸς τὴν αὐταρχίαν καὶ

τὴν ἀπόλυτον τοῦ Πάπα δεσποτίαν πλή-
ρη καὶ ἀπεριόριστον θρησκευτικὴν ἐ-
λευθερίαν τῶν ὁπαδῶν αὐτῆς εἰς τὰ
τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας. Τούτου
ἕνεκα ἐγεννήθησαν εἰς τοὺς κόλπους
αὐτῆς ἅμα τῇ γενέσει τῆς πλείσται
ὅσαι διαιρέσεις καὶ ἐκκλησιαστικαὶ πα-
ραφυάδες πρεσβεύουσαι ἴδια Δόγματα
καὶ ἴδιον τρόπον λατρείας κατὰ τὴν
ἰδίαν αὐτῶν πίστιν καὶ ἀντίληψιν.

Διὸ καὶ ἡ νέα αὕτη Ἐκκλησία τῶν
Διαμαρτυρομένων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου
μετέπεσεν εἰς τὸ ἀντίθετον, ἀφεθείσης
τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς γνωματεύσεως
τῶν ὁπαδῶν αὐτῆς εἰς τὰ ζητήματα
τῆς πίστεως ἐλευθέρας καὶ ἀχαλινώτου
εἰς τὴν κατωφέρειαν τῆς κακοπιστίας
καὶ τῆς κακοδοξίας. Τοιοῦτον δὲ μῖσος
ἀνεπτύχθη μεταξὺ τῶν Καθολικῶν καὶ
τῶν Διαμαρτυρομένων ὥστε ἐκείνοι νὰ
θεωρῶσι τούτους ὡς τοὺς μᾶλλον ἀ-
σπονδοτέρους ἐχθροὺς καὶ καταχθο-
νίους ἐπιβούλους τῆς θρησκευτικῆς καὶ
πολιτικῆς ἐλευθερίας αὐτῶν. Διὸ καὶ
εἰς τὰς μεταξὺ τούτων συγκρούσεις καὶ
συρράξεις ἀνεπτύσσετο οὐ μόνον ὁ θρη-
σκευτικὸς ἀλλὰ καὶ ὁ πολιτικὸς φανα-
τισμός, ὅστις ὤθει αὐτοὺς εἰς τοιαύτας
ἀντεκδικήσεις ὥστε νὰ ὠρῶνται πρὸ
αὐτῶν καὶ αἱ ἀγριώτεραι σκηναὶ τῶν
Βανδαλικῶν θηριωδιῶν καὶ κακουρ-
γιῶν. Καὶ ἵνα σχηματίσῃ τις μίαν ἐντύ-
πωσιν τοῦ ἀμοιβαίου μίσους αὐτῶν δὲν
ἔχει παρὰ νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὰς σελίδας
τῆς ἱστορίας τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν
νύκτα τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου καὶ
τὸν Σικελικὸν λεγόμενον ἑσπερινόν.

Τὴν τετάρτην Αὐγούστου τοῦ 1572
ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου οἱ
Παπισταὶ ἐπιτεθέντες κατὰ τὸν ἀνυπό-
πτων ἀδελφῶν αὐτῶν Διαμαρτυρομένων
ἔσφαξαν περὶ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας. Ἡ
σφαγὴ λέγει ὁ Δυτικὸς ἱστορικός, ἐ-
κ ο ρ ο φ ῶ θ η εἰς Πα ρ ι σ σ ί ο υ ς
ἐνθα ἐσκευορήθη ἐπὶ Καρόλου τοῦ
9ου καὶ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Αἰκατερίνης
τῶν Μεδίκων ἡ ὁμώνυμος αὕτη νύξ
τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου. Ὁ δὲ Σικε-
λικὸς λεγόμενος ἑσπερινὸς ἐσκευορήθη
ὑπὸ τῶν Καθολικῶν Ἱταλῶν οὐτινές
ὑπὸ θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς οἰστορη-
λατούμενοι μανίας προέβησαν εἰς Σικε-
λίαν εἰς ἀγρίας σφαγὰς κατὰ τῶν Δια-
μαρτυρομένων Γάλλων. Ἡ σφαγὴ, λέ-

γει Δυτικός τις συγγραφεύς, ἐγένετο μετὰ τῆς λύσης καὶ μανίας ὑπὸ τῶν Κληρικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, ὥστε ἐν ὀλίγῳ διαστήματι χρόνῳ πᾶν τὸ Γαλλικὴν ἔχον καταγωγὴν ἀνευ διακρίσεως ἡλικίας καὶ φύλου ἐφρονεῦθη ἐν Σικελίᾳ.

Τοιαῦτα ἐγκλήματα καὶ ἀνοσιουργήματα ἀναγράφει ἡ Ἱστορία εἰς βίβλος τῶν χριστιανικῶν Κρατῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν τῆς Δύσεως. Ἐὰν δὲ ἀναδιφῇ τις τὰς δέλτους τῆς Ἱστορίας καὶ ἀναγνώσῃ τὰς βίαιονπραγίας καὶ βεβηλώσεις εἰς ἃς προσέβησαν ἐν Ἀνατολῇ αἱ Στανουροφῶραι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας θὰ φρίξῃ καὶ μετ' ἀποτροπιασμὸν τὰς μελανὰς ταύτας σελίδας τῆς Ἱστορίας θὰ παρατρέξῃ ἐκ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ πρῶτου καὶ ἀκόλου Ἰησοῦ ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ὁποίου ἔδρουν καὶ ἐκακουργοῦν αἱ ἐναγεῖς καὶ θεοσυγεῖς αὐταὶ στανουροφῶραι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐξουθένωσιν τῆς Δογματικῆς καὶ ἐθνικῆς δόξης καὶ εὐκλείας τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης; ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(Σενέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλ' εἰς τὴν διαμαρτυρίαν ταύτην, μὴ ληφθεῖσαν ὑπ' ὅπιν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, δὲν ἐνέμειναν οἱ διαμαρτυρηθέντες Μητροπολίται δι' οὓς λόγους γινώσκουσιν οὗτοι.

Οὕτως ἀφῆθη καὶ πάλιν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις ἡ αὕτη, ἥτις μάλιστα βραίνειν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπὶ τὸ χεῖρον, τοῦ δημιουργηθέντος Σχίσματος ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων παλαίσημερολογιτῶν ὁλοῦν εὐνονομένου διὰ τῆς προσχωρήσεως εἰς αὐτὸ νέων ὁπαδῶν, καὶ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας ἐπιτελευτήσεως τὸν ἀντιχριστιανικὸν διωγμὸν κατ' αὐτῶν ἐπὶ μειώσει τοῦ ἡθικοῦ κόρους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου τῶν χριστιανῶν.

Τὴν ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν οἰκτρὰν καὶ ἀθλίαν ταύτην Ἐκκλησιαστικὴν κατὰστασιν μετὰ λύτης ἀντιμετωπίζοντες ἡμεῖς, καὶ μὴ ἀνεχόμενοι ἐπὶ πλέον νὰ βλέπωμεν τὴν μὲν ἐπισήμον Ἐκκλησίαν νὰ καταδιώκῃ ὡς ἀπάνθρωπος καὶ σκληροκάριδος Μητροπία, τὰ ὁρθόδοξα τέκνα Τῆς, καὶ ἐν ἐμμένον ἀπαρχαλκίως εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, τὴν δὲ ἀποχωρηθεῖσαν «Ἑλληνικὴν Θρησκευτικὴν Κοινότητα» νὰ ἐκτρέπεται εἰς ἀκρότητας ἐλλείψει Ἀρχηγῶν μὲ κῆρος Ἐκκλησιαστικῶν, ἀπεφασίσαντες ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀγίου Δημητριάδος Κυροῦ Γερμανοῦ νὰ ἐπικρίνομεν τὴν ἐπισήμον Ἐκκλησίαν διὰ τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, καὶ νὰ δηλώσωμεν εἰς Αὐτήν, ὅτι ἐν περιπτώσει ἐμμένον ἡμεῖς ἐν τῇ καινοτομίᾳ, ἡμεῖς θὰ ἀποχωρησωμεν ἐξ Αὐτῆς καὶ θὰ ἀναλάβωμεν τὴν πνευματικὴν διοίκησιν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν ποιμαντορίαν τῆς εὐαρίθμου μερίδος τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τοῦ ἀκολουθοῦντος τὸ πᾶν ἡμερολογικὸν ἀγόμενον πάντοτε ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἡ Ἱεραρχία, βλαβερὴ ὑπὸ τοῦ ἀληθινοῦ σθένους τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἀποφύγουσα τὴν δημιουργίαν καὶ ἐπισήμου πλέον Σχίσματος, θὰ εὐδοκίῃ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πᾶν ἡμερολογικὸν πρὸς ἑνωσιν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐφ' ᾧ καὶ ἐν τῇ τέλει τοῦ ἐπισήμου ἐγγράφου, ὅπερ ἀπεστείλαμεν εἰς τὴν Διοκυσαν Σύνοδον, καὶ δι' οὗ ἐγινώριζομεν εἰς

Αὐτὴν ὅτι ἀποκόπτομεν πάντα πνευματικὴν δεσμὸν καὶ ἐπικοινωνίαν μετ' Αὐτῆς, ἐμμένοντες εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, ἐξεργάζομεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι Αὕτη σταθμίζουσα τὰς εὐθύνas, ἃς ὑπέχει ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας. θὰ θελήσῃ νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν σχετικὴν ἀπόφασίν Της περὶ ἡμερολογίου, καὶ θὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πᾶν καὶ Ὁρθόδοξον τοιοῦτον, μόνον ἱκανὸν νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἐκ τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας φυγαδευθεῖσαν ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην τῶν πιστῶν.

Ἴδον δὲ καὶ τὸ ἐγγράφον τῆς διαμαρτυρίας ἡμῶν πρὸς τὴν Δ. Σύνοδον.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Εἶναι γνωστὸν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἀνέκαθεν ἐτάχθημεν ἀντιμέτωποι πρὸς τὴν γνώμην Αὐτῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν προσαρμογὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου πρὸς τὸ πολιτικόν. Καὶ ἂν κατ' ἀρχὴν συμεμορφώθημεν πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας ἐφαρμόσαντες καὶ ἡμεῖς εἰς τὰς ἐπαρχίας ἡμῶν τὸ νέον ἡμερολόγιον, τοῦτο ἐπράξαμεν διὰ δύο λόγους: τὸ μὲν ἵνα ἀποφυγῶμεν τὰς συνεπείas Ἐκκλησιαστικοῦ Σχίσματος, τὸ δὲ διαθωπύζομεν πάντοτε ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἡ Ἱεραρχία πρὸς πρόληψιν τῆς διαίρεσεως τῶν χριστιανῶν θὰ ἀγαθύνῃ καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ παλαιὸν Ἐκκλησιαστικὸν εορτολόγιον θυσάζουσα καὶ τὴν προσωπικὴν φιλοτιμίαν τῆς διὰ τὴν ἀγάπην τῶν πιστῶν ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν.

Ἡ δὲ ὁμῶς μετὰ παρέλευσιν δεκαετίας, ἰδόντες ἅψ' ἐνός, ὅτι τὸ Ἐκκλησιαστικὸν σχίσμα δὲν ἀπερρίνθη καὶ ἀνευ ἡμῶν, δημιουργηθὲν ὑπὸ τῆς πολυαριθμοῦ μερίδος τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τοῦ ἐμμένοντος πιστοῦ καὶ μετὰ ζήλου ἱεροῦ εἰς τὸ πατροπαράδοτον εορτολόγιον, καὶ ἅψ' ἐτέρου ὅτι ἡ Ἱεραρχία δὲν σκοπεύει νὰ ἐπανέλθῃ ἐξ ἧς ἐξέτισθη ὁρθόδοξον ἡμερολογιακῆς τροχίας, θεωροῦμεν ἐλλειπόντας πλέον τοὺς λόγους, δι' οὓς ἡκολουθοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἀχρι τοῦδε κατ' ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν τὸ νέον ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον.

Διὸ καὶ καθ' ἕκαστον συνεδήσεως ἐκκληροῦντες καὶ ὑπὸ τοῦ πόθου τῆς ἐνώσεως ὅλων τῶν ὁρθοδόξων ἐλλήνων χριστιανῶν ἐν τῷ ἐδάφει τῆς ἡμερολογιακῆς καὶ ὁρθοδόξου παραδόσεως ἀγόμενοι, προαγομεθα νὰ φέρωμεν εἰς γνώσιν τῆς Διοκυσῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὰ ἐξῆς:

Ἐπειδὴ ἡ Διοκυσῆς Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος, τῇ ἐπιτελευτῇ καὶ τῇ προτάσει τοῦ Μακαριωτάτου προέδρου εἰσηγάγε μονομερῶς καὶ ἀντικανονικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον παρὰ τὰ θέσμιμα τῶν Ἀγίων 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τὴν αἰωνόβιον πράξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐπειδὴ ἡ Διοκυσῆς Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος, εἰσαγοῦσα τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐν τῇ θείᾳ λατρίᾳ ἀνευ τῆς συναίνεσεως ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, διέσπασε τὴν ἐνότητα τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ εορτασμῷ τῶν εορτῶν, καὶ διήρσε τοὺς χριστιανούς εἰς δύο ἡμερολογιακὰς μερίδας.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΑΙΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος πολλάκις παρὰσύρεται ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς κακίας καὶ ρίπτει εἰς τοπούς ἐλεεινούς καὶ ἀκαθάρτους. Ἡ καρδιά του μολύνεται διαφθείρεται καὶ ἀποβαίνει ἀκάθαρτος, καὶ εἶναι βδελυκτὴ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἡ καρδιά τοῦ ἀκαθάρτου δὲν εἶναι εὐθεία, ἀλλὰ διεστραμμένη. Δὲν εἶναι ἀγνή, ἀλλὰ πονηρὰ, καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε θέλει καὶ ἐπιθυμεῖ τὰ ἔργα τοῦ σατανᾶ. Ἐκ τῆς ἀκαθάρτου καρδίας ὡς ἀπὸ πηγῆς δυσώδους, προέρχονται αἱ πονηراὶ πράξεις, αἵτινες καταρπύονται τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ προκαλοῦσι τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἀληθὴς ἀκάθαρτος καρδιά εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀπὸ τοῦ

Θεοῦ ἀπομακρύνσεως, διότι τότε ἐπικρατεῖ τὸ πνεῦμα τῆς πονηρίας, τὸ πνεῦμα τοῦ σατανᾶ. Ἀλλ' ὁ ἀληθὴς Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ διατηρῇ τὴν καρδίαν του καθάραν, ἀμόλυντον, ἁγίαν· λέγουσι δὲ καὶ οἱ Προφῆται «Διαρρήξατε τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ὀφθαλμοὺς» (Ἰαήλ β, 13) «Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός» (Ν'. ψαλμ.). Ἡ διαρρήξις τῆς καρδίας καὶ ἀντικατάστασις δι' ὀνιοὺς καὶ ζώσης ἥτοι ἡ μεταβολὴ τῶν αἰσθημάτων καὶ διαθέσεων, δὲν γίνεται διὰ μέσον ἀνθρωπίνων. Ταῦτα δύνανται νὰ βοηθήσωσιν, οὐχὶ ὁμως καὶ νὰ μεταβάλωσι τὴν καρδίαν, διότι ἡ ἀμαρτία ἔχει κράτος ἰσχυρὸν καὶ ἀκαταγνώστου. Ἡ δὲ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος. Ὁ ἄγωνισθὴς ἀλλὰ δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ διαρρήξῃ τὴν ἀμαρτωλὴν σου καρδίαν καὶ νὰ ἀναπλάσῃ αὐτὴν εἰς καρδίαν ἁγίαν. Αἱ ὕψηλα διδασκαλῖαι τῶν φιλοσόφων δὲν θερμαίνουσι τὴν ψυχὴν καὶ δὲν ζωογονοῦσιν αὐτήν, διότι εἶναι ἀνθρώπινοι.

Μόνον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δύνανται νὰ διαρρήξῃ τὴν λιθίνην καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ δημιουργήσῃ νέαν. Ὁ Προφῆτης Δαυὶδ ἀναγνώριζε τοῦτο λέγων. «Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου». Καὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἔσωσε διὰ τοῦ ἡγαπημένου Του Υἱοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἔπαθε καὶ ἔχυσε τὸ τίμιόν Του αἷμα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ζωὴ ἡμῶν καὶ νὸν διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Ἰλαστικόν θάνατον κατέρχεται ἡ θεία χάρις, δι' ἣς διαρρήγνυται ἡ ἀμαρτωλὴ καρδιά καὶ γίνεται νέα, ἀναγεννᾶται καὶ πληροῦται ἁγίαν αἰσθημάτων καὶ φρονημάτων.

Ἡ θεία χάρις ἀγιάζει τὴν καρδίαν, ἥτις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν. Οὕτως ὁ Χριστιανὸς ἀποβαίνει νέος ἄνθρωπος ἐκτελὼν τὰς θείας ἐντολὰς καὶ τὰ παραγγέλματα τοῦ Εὐαγγελίου, τὰ ὁποῖα εἶναι καρποὶ τῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἐνδείξεις τῆς καλῆς ἐν Χριστῷ καρδίας. «Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐκβάλλει τὰ ἀγαθὰ» (Ματθ. β, 35). Ὡς ἐκ τῆς καθαρᾶς καὶ διαυγοῦς πηγῆς ῥεεῖ ἀθάλωτον τὸ ρεῦμα τοῦ ὕδατος τοῦ ὁποῦν ποτίζει τὰς πεδιάδας, οὕτως ἐκ τῆς ἐν Χριστῷ καλῆς καρδίας προέρχονται αἱ ἅγια πράξεις εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' εἰς τοιαύτην, ὡς εἰπεῖν, νέαν δημιουργίαν τῆς καρδίας, πρέπει νὰ συντελέσῃ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη θέλησις διὰ τῆς ὑποταγῆς εἰς τὸ θεῖον θέλημα, διὰ τῆς προσοχῆς καὶ ἐργηρόσεως, διὰ τῆς νηστείας καὶ χαμευνίας.

Ἀν ὁ ἄνθρωπος θελήσῃ νὰ συνεργήσῃ εἰς τὴν θείαν χάριν καὶ δὲν βιάσῃ τὸν ἑαυτὸν, καὶ δὲν ἐργασθῇ, εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταβληθῇ ἡ καρδιά του καὶ ν' ἀποβῇ νέα. Ὁ Θεὸς διαχέει τὴν θείαν Του χάριν ἐπὶ τοὺς θέλοντας καὶ μὴ ἀπωθῶντας αὐτὸν. «Καὶ δώσω αὐτοῖς, λέγει, καρδίαν ἐτέραν καὶ πνεῦμα καὶ νὸν δώσω αὐτοῖς» καὶ ἐκσπάσω τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτῶν καὶ δώσω αὐτοῖς καρδίαν σαρκίνην, ὅπως ἐν τοῖς προστάγμασί μου πορεύονται καὶ τὰ δικαιώματά μου φυλάσσονται καὶ ποιῶσιν αὐτὰ καὶ ἔσονται μοι εἰς λαὸν καὶ ἐγὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν» (Ἰεζεκ. ι'. 19).

Π. Κ.

Πειραιεύς

ΑΝΟΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΙΑΙ

Εἰς τὸ ἑβδομαδιαῖον φύλλον «Ὁ Πολιτικός» τῆς παρελθούσης Δευτέρας 10/23 Ἰουνίου καὶ εἰς τὴν 1ην αὐτοῦ σελίδα ἐδημοσιεύθη ἄρθρον ἐπιγραφόμενον «Διάγγραμμα Γνωστῶν Χριστιανῶν» καὶ ὀλίγας μόνον λέξεις μετὰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἐπονομαζόμενον «διάγγραμμα γνωστῶν χριστιανῶν Ἑλλήνων Παλαίσημερολογιτῶν» καὶ ὅπερ ἄρθρον ὑπογράφει κύριος τῆς Ἐμμανουὴλ Μαγουράκης ὀνόματι.

Ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω διαγγέλλομαι εἰμὲθα ὑποχρεωμένοι νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἐξῆς: 1) ὅτι ὁ γράφων κύριος Ἐμμανουὴλ Μαγουράκης εἶναι τελείως ἄγνωστος εἰς

τούς κύκλους των Παλαιοημερολογιτών των οποίων την πνευματικήν ἡγεσίαν καὶ τὴν ἐκπροσώπησιν ἔχει μόνον ἡ Ἱερά Σύνοδος αὐτῶν καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κεντρικῆς Ὄργανωσης τῶν ὁποίων καὶ μόνων ἡ γνώμη εἶνε ἔγκυρος.

Καὶ 2) ὅτι τὰ γραφόμενα ὑπὸ τοῦ κυρίου αὐτοῦ δὲν συμφωνοῦσι καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Διότι τί σημαίνουν εἰς αὐτὰ «οὐδέποτε καὶ οὐδαμῶς ἀρνούμεθα ὅτι δύνανται ἀξιόλογα νὰ εἶναι καλοὶ χριστιανοὶ καὶ Καθολικοὶ καὶ Προτεστάνται Διαμαρτυρόμενοι!!! Ταῦτα δὲν δηλοῦσιν ὅτι οἱ γράφων ἔχει τελείαν ἀγνοίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν καὶ Κανόνων καὶ ὅτι οὗτος δὲν διαστέλλει μεταξύ ἱεροῦ καὶ βεβήλου; Ἡ δὲ εἶναι ταῦτα ἀνοησίας ῥήματα ὅταν γράφῃ «Δὲν συμφωνοῦμεν ἡμεῖς ὅτι οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν εὐλόγως ἀποχωρίζονται τῆς Ὁρθοδοξίας, ἢ ἄλλως καὶ δι' εὐλόγως ἀξιούσιν ὡς ἰδικὴν τὴν τῆς Ὁρθοδοξίας»; Καὶ οἱ ταῦτα γράφων λέγει ὅτι γράφει «ἰδοὺ μετὰ τοῦ Κλήρου τῶν μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν».

Τὸν Παλαιοημερολογιτὴν αἰ ἀπόψεις καὶ οἱ ἀπὸ 25ετίας ἀγῶνες εἶναι γνωστοί, καὶ πῶς οὗτοι φρονοῦσι, βάσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν κειμένων, ὅτι οἱ ἐκτός τῆς ἀκριβοῦς ὀρθοδοξίας εὐρισκόμενοι διακινδυνεύουσι περὶ τὰ καίρια τῆν ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν, πολλὰ δὲ μάλλον οἱ ἀβάπτιστοι Καθολικοὶ καὶ Προτεστάνται Διαμαρτυρόμενοι.

Ὡστε οἱ ταῦτα γράψας, ὅχι Παλαιοημερολογιτῆς δὲν εἶναι, ἀλλ' οὗς ἔχει κἀν ἰδέαν τῶν ἱερῶν θεσμῶν καὶ Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΤΟ ΚΟΓΚΟΡΔΑΤΟΝ

Πολὺς κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἔγινε θόρυβος ὑπὸ τοῦ καθημερινοῦ καὶ Περιοδικοῦ τύπου ἐξ ἀφορμῆς δημοσιευμάτων περὶ ἐπικειμένης ὑπογραφῆς συμφωνίας μεταξύ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Παπικοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ.

Καὶ ἂν μὲν πρόκειται νὰ ὑπογραφῇ, ἢ ἐάν ὑπεγράψῃ ἡ συμφωνία αὕτη, ἡμεῖς βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν. Ὅπερ ὅμως θετικὸν καὶ βέβαιον, εἶνε, ὅτι: Ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν ἐπεδίωκεν ὅχι συμφωνίαν τινα, ἀλλὰ τελείαν ὑποταγὴν εἰς αὐτὴν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· διὸ καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐτειναν πᾶσαι αἱ προσπάθειαι αὐτῆς μετερχομένης πάντα τὰ ἔκνομα καὶ ἀθέμιτα μέσα.

Ἐν ἐκ τῶν πολλῶν ἄλλων μέσων δι' ὧν ἐπεδίωξεν ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία τὴν ὑπ' αὐτὴν ὑπαγωγὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ τὸ νέον λεγόμενον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον τῆς τοῦ ὁποίου ἀπὸ αἰῶνος ἐπεδίωκεν τὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπέτυχε μόνον κατὰ τὸ 1924, ὅτε ὅχι μόνον συμφωνία, ἀλλὰ καὶ εἶδος τι ἐνώσεως ἐγένετο μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

Διότι, δὲν εἶναι σχεδὸν ἑνωσις τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τῶν Παπιστῶν, ἢ συνάψις τῶν ἑορτῶν καὶ ὁ συνεορτασμός αὐτῶν ὁ γινόμενος μετὰ τὴν καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου; Ὅταν ἐν μέσῃς Ἀθήναις Ὁρθόδοξοι Ἑλληνας καὶ Ἑλληνόρρυθμοι λατῖνοι συνεορτάζουσι τὰς μεγάλας χριστιανικὰς ἑορτάς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, τῶν Θεοφανείων κλπ. δὲν εἶνε αὐτονόητον ὅτι ἐπακολουθεῖ κοὶ συνεκκλησιασμός καὶ συμπροσευχὴ καὶ λοιπὴ πνευματικὴ ἐπικοινωνία, ἐναντίον ρητῶν ἱερῶν Κανόνων;

Καὶ δὲν ἦτο λοιπὸν τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον εἰς τοῖχος ἰσχυρῶς διαχωρίζων τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τῶν λατῖνων· καὶ ποφυλάσσων τοὺς πρώτους ἀπὸ τῆς λύμης τῶν δευτέρων καταβαλλόντων πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὸν προσηλυτισμὸν τῶν Ὁρθοδόξων; Τί περισσότερον τοῦ γενομένου διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου θὰ γίνῃ ἐάν ὑπογραφῇ ἡ ἐν ὑπεγράφη τὸ Κογκορδά-

τον; Ἄς ἴδωσι μόνον οἱ φωνασκοῦντες εἰς βάρος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα ἔρχονται δυστυχῶς σήμερον νὰ βεβαιώσωσιν ὅσα οἱ παλαιοημερολογῖται προείδον καὶ προείπον καὶ δὲν ἐπαυσαν λέγοντες ἀπὸ τοῦ 1924.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ἐδημοσιεύθη ἐπίσης ὅτι ἡ ἁγία Ἐδρα—τὸ Βατικανόν, ὁ Πάπας, ἀκολουθοῦσα ὀρισμένον πρόγραμμα προέβη ἐσχάτως εἰς τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς ἐν Ἑλλάδι Καθολικῆς Παπικῆς Ἱεραρχίας· συμφώνως δὲ πρὸς τὴν ἀνασυγκρότησιν ταυτὴν ἡ Καθολικὴ Ἱεραρχία ἀπληρώθη ἐκ τριῶν Ἀρχιεπισκόπων, ἐκ δύο Ἐπισκόπων καὶ δύο Ἀρχιερέων Οὐνιτῶν Ἑλληνορρυθμῶν καὶ Ἀρμενορρυθμῶν, ἦτοι ἐν ὅλῳ ἐπτά(7)!!

Ἐπὶ τὰς Ἀρχιερεῖς παπιστὰς ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος δρώντες ἐλευθέρως ἐναντίον αὐτῆς τῆς ὑποστάσεως τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας!!! Πῶς δὲ οὗτοι καὶ διὰ τίνος τρόπου ἐργάζονται καὶ ἐνεργοῦσιν; Ἄς ρίψῃ ὁ βουλούμενος μαθεῖν ἐν βλέμμα εἰς τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἀνάτατος ὑπάλληλος τοῦ Κράτους ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν καθημερινὴν Ἐφημερίδα «Ἐθνος» τῆς 23ης Ἰουνίου ν. ἡ.

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΩΝ ΚΑΘΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Φίλε κ. Διευθυντά

Ὅσα ἔγραψεν ὁ ἀειότιμος βουλευτῆς Κερκύρας κ. Χ. Μητσίλης εἰς ἄρθρον τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ «Ἐθνος» διὰ τὴν δρᾶσιν τῶν καθολικῶν κληρικῶν ἐν Κερκύρᾳ καὶ ἄλλαχού τῆς Ἑλλάδος ἀποτελοῦν ὡχρὰν ἀπεικόνισιν τῆς πραγματικότητος.

Ἐγὼ ὑπ' ὅψει μου σχετικὰ γεγονότα καὶ ἐπίσημα στοιχεῖα ἐκ τῆς ὑπηρεσίας μου ὡς νομάρχου ἐν Κερκύρᾳ, Πάτραις, Σάμῳ καὶ Ἀλεξανδρουπόλει, διὰ τὴν τακτικὴν τὴν ὁποίαν ἐφήρμοσαν καὶ ἐφαρμόζουσιν ἀκόμη καὶ σήμερον διάφοροι «ρασοφόροι πράκτορες» κάθε ἀνθελληνικῆς κινήσεως καὶ προπαγάνδας. Ἐκεῖ ὅμως δῖπον ὥρνιασαν κυριολεκτικῶς ὑπὸ τὴν σκέπη τοῦ φασισμοῦ ὑπῆρξεν ἡ Δωδεκάνησος.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰδικῶς τὸν ἀποβιάσαντα ἀρχιεπισκοπὸν τῶν ἐν Κερκύρᾳ Καθολικῶν Λεονάρδου Πρίντεζι, οὗτος εἶχεν ἀναπτύξει δρᾶσιν αὐτόκλημα προδοτικὴν, δεδομένου ὅτι ἐτύχχανε πολίτης Ἑλλήνως καταγόμενος ἐκ Σύρου. Πλὴν τῆς γενικωτέρας προπαγανδιστικῆς καὶ προσηλυτιστικῆς τοῦ δράσεως ὁ Πρίντεζι εἶχεν εὐλογήσει τὰ ἱταλικά στρατεύματα, τὰ ὁποῖα κατέλαβον τὸ 1923 τὴν Κερκύραν καὶ εἶχεν ἐκδηλωθῇ ἀναφανδὸν ὑπὲρ τῆς ἱταλικῆς κατοχῆς τῆς μεγαλονήσου. Κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1926 ὅταν ὑπηρετοῦν ὡς Νομάρχης Κερκύρας παρέπεμψα τὸν Πρίντεζι εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα ἐπὶ προσηλυτισμῷ, βάσει δικογραφίας τὴν ὁποίαν μοῦ εἶχεν ἀποστείλει ὁ τότε Μητροπολίτης Κερκύρας καὶ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Σεβασμιώτατος κ. Ἀθηναγόρας. Εἶχεν ἀποδεχθῇ δηλονότι κατόπιν ἀνακρίσεως ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀρχιεπίσκοπος τῶν καθολικῶν εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ προσηλυτίσῃ εἰς τὸν Καθολικισμόν τὰς μοναχὰς μῆς γυναικείας Μονῆς κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν του εἰς τὴν Μονὴν ταυτὴν, πρὸς μελέτην δῆθεν τῶν ἀρχαίων χειρογράφων καὶ κειμηλίων αὐτῆς. Δυστυχῶς εἰς τὴν διεύθυνσιν Ἐκκλησιαστικῶν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Παιδείας ὑπηρετεῖ τότε ἀνάτατος ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος ἐπέδωκε νὰ διορισθῇ πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Βατικανόν. Δι' ἐνεργειῶν τοῦ ἐν λόγω ὑπαλλήλου μετὰ τὴν μεταθέσιν μου ἐκ τῆς Νομαρχίας Κερκύρας εἰς τὴν Μικτὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ἑλληνοβουλγαρικῆς Μεταναστεύσεως, ἡ ὑπόθεσις τῆς καταγγελίας μου κατὰ τοῦ Πρίντεζι παρεπέμφθη εἰς τὰς «ἑλληνικὰς καλάνδας». Προηγουμένως εἶχον διακόψει πᾶσαν ὑπηρεσιακὴν μετ' αὐτοῦ ἐπαφὴν διότι εἶχε δοκιμάσει νὰ προσηλυτίσῃ καὶ ἐμὲ εἰς τὸ καθολικὸν δόγμα ἀφοῦ εἶχε τὴν τέλμη νὰ ἀποστείλῃ βιβλία ἐκδοθέντα

τότε εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τινος ἱερέως Μ. ὑποστηρίζοντος τὰ γνωστὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Βατικανοῦ «περὶ τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα καὶ τῆς οἰκουμενικότητος τοῦ καθολικισμοῦ ὡς τῆς κατ' ἐξοχὴν θεοπέμπτου θρησκείας.

22-6-47

Φιλικώτατα

Ἰμέτερος

MIX, ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Νομίζομεν ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦσιν ἓνα σπουδαιότατον καθρέπτην τῆς ὀλης ἐργασίας τῶν Παπιστῶν ἐναντίον τῶν ὁποίων θὰ ἔπρεπε νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν αὐτῆς τόσο ἡ Πολιτεία, ὅσον καὶ ἡ Διοικ. Ἐκκλησία καὶ ὅχι νὰ στρέφονται αὐταὶ ἐναντίον τῶν φιλησῶν καὶ φιλονόμων Παλαιοημερολογιτῶν τῶν τηρητῶν τῶν πατρῶν καὶ ἐχόντων ἔμβλημα τὸ ἀθάνατον: ΠΙΣΤΙΣ—ΠΑΤΡΙΣ.

ΠΕΡΙ ΜΑΓΕΙΑΣ

Ἐπειδὴ μία μεγάλη κακία καὶ ἁμαρτία — ἡ **ἁμαρτία τῆς μαγείας** — κατέκλυσε τὴν Χριστιανικὴν κοινωνίαν προσβαλοῦσα, δίκην λοιμώδους νόσου, μικροὺς καὶ μεγάλους, πεπαιδευμένους καὶ ἄμορφους, καὶ ἐπειδὴ οἱ πλεῖστοι οὐδὲ κἀν θεωροῦσιν ὅτι ἁμαρτία τὰ διάφορα εἶδη τῆς μαγείας, διὰ τοῦτο ἐθεωρήθη ἐπὶκαιρὸν ἵνα καταχωρηθῇ τμηματικῶς εἰς τὴν «Φωνὴν» ὁ περὶ τῆς μαγείας καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν αὐτῆς περισπούδαστος λόγος τοῦ ἱεροῦ Διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ γένους ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ληφθεὶς ἐκ τῆς «**Χρηστοηθείας**» αὐτοῦ κατὰ μικρὰ μόνον διὰ σκευὴν τοῦ λεκτικοῦ γραφέντος κατὰ τὸ τότε ἰδίωμα τῆς ὁμιλουμένης καὶ γραφομένης, οὐχ' ὡς ἀγνοοῦντος τοῦ ἱεροῦ Συγγραφέως ὄντος ἐνὸς τῶν δοκιμωτέρων συγγραφέων τῆς ἑαυτοῦ ἐποχῆς καὶ χειριζομένου ἐπιχαρίτως τὸν τε πεζὸν καὶ ποιητικὸν λόγον.

Λ Ο Γ Ο Σ

Διαλαμβάνων ὅτι οἱ Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ γίνωνται μάγοι, οὔτε νὰ μεταχειρίζονται κανὲν εἶδος μαγείας.

Ἀρμόδιος εἶναι ὁ καιρὸς καὶ ἐπιτηδεῖα ἡ ὥρα διὰ νὰ δανεισθῶ τὸ Θρησκευτικὸν ἐκείνο ρητὸν τοῦ Προφήτου Ἰερεμίου καὶ νὰ φωνάξω μὲ ὀδυνηρὰν φωνὴν διὰ τὸν σημερινὸν λαὸν τῶν Χριστιανῶν: «Τίς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων, καὶ κλαύσομαι τὸν λαὸν τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός, τοὺς τετραυματισμένους θυγατρὸς λαοῦ μου;» (Ἱερ. Θ'. 1)

Διότι ποῖος δύναται νὰ μὴ κλαύσῃ τοὺς σημερινούς Χριστιανούς ὅταν σκεφθῇ, ὅτι: ὁ μὲν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τοῦ Σταυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου ἐνίκησεν ὅλας τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας τῶν δαιμόνων, καθὼς γράφει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος λέγων «ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ θριαμβεύσας αὐτὰς ἐν αὐτῷ» (τῷ Σταυρῷ δηλαδὴ) (Κολ. Β'. 15) οἱ δὲ σημερινοὶ Χριστιανοί, μὲ τὰς διαφόρους μαγείας τῶν ἀποδεχόντων πάλιν τοὺς δαίμονας νικητὰς καὶ τροπαιοῦχους;

Ποῖος δύναται νὰ μὴ χύσῃ καρδίαν

στάλακτα δάκρυα όταν στοχασθῇ ὅτι ὁ μὲν Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐξέβαλε τὸν διάβολον ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ κόσμου καὶ τῶν Χριστιανῶν καθὼς λέγει διὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου «Νῦν ὁ ἀρχὸν τοῦ κόσμου τοῦτον ἐκβλήθησεται ἔξω» (Ἰωάν. ΙΒ'. 31), οἱ δὲ Χριστιανοί, μὲ τὰς μαγείας καὶ γοητείας τῶν, ἐπαναφέρουσι τοῦτον εἰς τὸν κόσμον δίδοντες εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα ἵνα τοὺς τυραννή;

Ποῖος νὰ μὴ θρηνήσῃ συλλογιζόμενος ὅτι ἀπὸ μὲν τὸ μέρος τοῦ Χριστοῦ ἐνεκρώθη καὶ ἐξηφανίσθη τελείως ἡ δύναμις τοῦ σατανᾶ, καθὼς εἶναι γεγραμμένον «τοῦ ἐχθροῦ ἐξέλιπον αἱ ρομφαίαι εἰς τέλος» (ψαλμ. Θ'. 6) ἀπὸ δὲ τὸ μέρος τῶν Χριστιανῶν ἐνδυναμῶνται πάλιν ὁ σατανᾶς καὶ ζωντανεύει μὲ τὰς μαγείας, μὲ τὰ γοητεύματα, μὲ τὰ δεσμάτα, μὲ τὰς ἐπαοιδίας καὶ ὀρνιθοσκοπίας τῶν;

Καὶ διὰ νὰ εἶπω μὲ συντομίαν, ποῖος δὲν θέλει ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι ἀξία πολλῶν θρηνῶν καὶ ἀναστεναγμῶν ἡ κατάστασις τῶν Χριστιανῶν; διότι αὐτοὶ μὲ τοὺς κληδονισμοὺς, φαρμακείας καὶ φυλακτικὰ ὅπου μεταχειρίζονται, καὶ μὲ τὰ ἄλλα σατανικά καὶ μαγικά παρατηρήματα ὅπου κάμνουν, προσπαθοῦσιν ἵνα ἀνακαινίσουν τὴν πάλαι καταργηθεῖσαν λατρείαν τῶν δαιμόνων. «Ὁ καὶ οἱ σημερινοὶ Χριστιανοὶ εἰς τὸ φανερὸν λατρεύουσι τὸν ἀληθινὸν Θεόν, εἰς τὸ κρυφὸν ὅμως ἀρνούνται τὸν Θεὸν καὶ λατρεύουσι τὸν διάβολον. Καὶ τὸ μεγαλειότερον ἀκόμη κακὸν εἶναι τοῦτο, ὅτι: οὗτοι, μὲ τὰ διάφορα εἶδη τῶν μαγικῶν, ὅπου μεταχειρίζονται, οὐδόλως αἰσθάνονται ὅτι ἀρνούνται τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καὶ πιστεύουσιν εἰς τοὺς δαίμονας, καταφρονοῦσι τὸν Χριστὸν καὶ ἐναγκαλίζονται τὸν διάβολον, προδίδουσι τὴν εὐσέβειαν καὶ προστρέχουσιν εἰς τὴν ἀσέβειαν!

Ὡ πλάνη μεγάλη! ὅσον κρυφὴ, τοσοῦτον ἀπατηλή! ὦ πλάνη μεγάλη! ὅσον ἀπατηλή, τοσοῦτον ψυχοβλαβὴς καὶ θανατηφόρος! Διὰ τοῦτο ὁ λόγος προτίθεται νὰ ἐλέγξῃ τὴν πλάνην καὶ ἀκολουθῶς νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι: οἱ Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ γίνωνται μάγοι, οὔτε νὰ μεταχειρίζονται κανέν εἶδος μαγείας.

Ἀκολουθεῖ

ΕΡΑΝΟΣ

Ὑπὲρ τοῦ Α'. Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου

Καθυστερημένα ἐλάβομεν:
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Ἀχιλλίου Ἀθηνῶν Δρχ. 9.850
Παρθεν. Βασιλικῶν Χαλκίδης » 70.000
Ὁ κ. Ἰωάν. Χατζηδημητρίου Κατερίνης » 20.000

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Δημητρίου Ἀθηνῶν διένειμε κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἀγ. Πάσχα εἰς πτωχὰς οἰκογενεὰς δρχ. 196.000.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΝΑΟΥ

Τὴν προσεχῇ Κυριακῇ 23ην Ἰουνίου π. ἡμ. ἔσται ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Μεγαρίδος, τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Αἰγίνῃ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας.

ΑΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὁ Θεὸς ἐπὶ τοῦ Ὄρους Σινᾶ ἔδωκε διὰ τοῦ Προφήτου Μωϋσέως μερικῶς μὲν εἰς τὸ ἔθνος τῶν Ἰσραηλιτῶν, γενικώτερον δὲ εἰς ὅλον γένος τῶν ἀνθρώπων τὰς ἐξῆς δέκα ἐντολὰς γεγραμμένας ἐπὶ δύο λιθίνων Πλακῶν, ἐξ ὧν αἱ μὲν πρῶται τέσσαρες γεγραμμένας ἐπὶ τῆς μιᾶς πλακὸς ὑπεδείκνυν τὰ καθήκοντα καὶ τὰς υποχρεώσεις ἐνὸς δικαστοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, αἱ δὲ ὑπολειπόμεναι ἐξ γεγραμμένας ἐπὶ τῆς ἑτέρας πλακὸς ὑπεδείκνυν τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ.

Αἱ δέκα ἐντολαὶ περιλαμβανόμεναι ἐν τῇ Ἐξόδῳ καὶ τῷ Δευτερονόμιῳ, βιβλίοις τῆς Πεντατεύχου τοῦ Μωϋσέως, μεταφέρονται ἐνταῦθα εἰς ἀπλουστεραν φράσιν χάριν τῶν ἀπλοϊκωτέρων Ἀδελφῶν.

Ἐντολή Πρώτη

Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου ὁ δ-ποιος σὲ ἠλεθέρωσα ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς δουλείας (σκληρίας)· δὲν θέλουν εἶναι εἰς ἐσὲ ἄλλοι Θεοὶ ἐκτὸς ἀπὸ ἐμέ.

Ἐντολή Δευτέρα

Δὲν θέλεις κατασκευάσει εἰδωλὸν ἢ ὁμοίωμα κτίσματός τινος ἀπὸ ὅσα εἶναι ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ μέσα εἰς τὰ ὕδατα, ἢ ὑποκάτω τῆς γῆς· δὲν θέλεις προσκυνῆσαι αὐτά, οὐδὲ νὰ λατρεύῃς αὐτὰ ὡς Θεούς.

Ἐντολή Τρίτη

Δὲν θέλεις ἀναφέρει τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εἰς πρᾶγμα μάταιον· διότι δὲν θέλει καθαρίσει ὁ Κύριος τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον ὅπου ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ εἰς μάταιον πρᾶγμα.

Ἐντολή Τετάρτη

Ἐνθυμοῦ νὰ ἀγιάζῃς τὴν ἡμέραν τῶν Σαββάτων. εἰς τὰς ἐξ ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος νὰ ἐργάζῃσαι ὅλα τὰ ἔργα σου, εἰς δὲ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν νὰ καταπαύῃς ἀπὸ κάθε ἔργου, ἀφιερῶν αὐτὴν εἰς Κύριον τὸν Θεόν σου.

Ἐντολή Πέμπτη

Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου διὰ τὴν εὐτυχίᾳς καὶ νὰ γίνῃς πολυχρόνιος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Ἐντολή Ἑκτὴ

Δὲν θέλεις φονεύσει.

Ἐντολή Ἑβδόμη

Δὲν θέλεις μοιχεύσει

Ἐντολή Ὀγδὴ

Δὲν θέλεις κλέψει

Ἐντολή Ἐννάτη

Δὲν θέλεις ψευδομαρτυρῆσαι ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ σου μὲ μαρτυρίαν ψευδῇ.

Ἐντολή Δεκάτη

Δὲν θέλεις ἐπιθυμήσει τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου, οὔτε τὴν οἰκίαν, οὔτε τὸ χωράφι, οὔτε τὸν δούλον ἢ τὴν δούλην, ἢ τὸν βοῦν, ἢ τὸν ὄνον ἢ τὰ ἄλλα ζῶα αὐτοῦ, οὔτε ὅσα ἄλλα πράγματα ἔχει ὁ ἀδελφός σου.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακῇ ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ἱεροῦργησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Φιλίππου· τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας ἀνῆλθεν εἰς ἄνω Βαρυμπόμπην (Τατόιον) καὶ παρηκολούθησε τὴν τελουμένην ἐν τῷ ἐκεῖ μοναστηρίῳ «ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ» ὁλονυκτίαν ἱεροῦργήσας τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ τελεσθέντος θαύματος ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἐν τῷ Ἀδελφῷ.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀγ. Μεγαρίδος κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ τὴν προπαραλθοῦσαν Κυριακῇ 2 Ἰουνίου μεταβάς εἰς Σαλαμίνα ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐκεῖσε Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος, τὴν δὲ παρελθοῦσαν Κυριακῇ 9 Ἰουνίου χοροστάτησας ὤμιλησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Ἀρτεμίου Κουταικαρίου.

Ὁ Ἅγιος Διαυλείας λόγῳ ἀσθενείας δὲν ἐλείτουργησε.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὸ μεταπροσεχὲς Σάββατον καὶ ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τῶν ἐνδόξων πανευφῆμων καὶ Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου πανηγυρίζουσιν οἱ ἡμέτεροι Ἱεροὶ Ναοὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ὁ ἐν Ἀθῆναις καὶ παρὰ τὴν θέσιν Μαλτινιώτη τέρμα Ἀυτοκινήτων Ἀγ. Ἰωάννου, καὶ ὁ ἐν Πειραιεὶ παρὰ τὴν Παλαιὰν Κοκκινιάν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θηβῶν εἰς ἀμφοτέρους δὲ τούτους κατὰ τὴν ἀφ' ἐσπέρας ψαλμομένην Μέγαν Ἑσπερινὸν καὶ κατὰ τὸν Ὁρθρον καὶ τὴν Θείαν λειτουργίαν θὰ παρευρεθῶσιν Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

ΠΕΡΙ ΠΟΝΗΡΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

«Τί δήποτε ὁ Προφήτης Δαβὶδ εὐχόμενος ἔλεγεν *ἐξέλθου με Κύριε ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ*» καὶ οὐκ ἠΐστατο ῥυσθῆναι ἀπὸ δαιμόνων ἢ λεόντων ἢ δρακοντῶν; Δῆλον οὖν εἶναι χεῖρονες εἶσιν οἱ πονηροὶ ἄνθρωποι καὶ τῶν λεόντων καὶ τῶν δαιμόνων· χεῖρων δὲ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος καὶ τοῦ ἀγγέλου τοῦ πονηροῦ. Ὁ μὲν γὰρ πονηρὸς ἀγγελος (ὁ δαίμων) τὰ προστεταγμένα φυλάσσει, ὁ δὲ πονηρὸς ἄνθρωπος τὰ προστεταγμένα παραχαράσσει.

(Ἰωάν. Χρυσόστομος)

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΜΥΡΟΝ

Ἀντὶ τῆς ἐπὶ τῶν βαπτισθέντων χειρεπιθεσίας γινομένης κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, παρέδωκαν οὗτοι εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν τὸ μυστήριον τοῦ χρίσματος, ἥτοι τοῦ θείου Μύρου, δι' οὗ χριζόμενος ὁ ρατῶς ὁ βαπτισθεὶς λαμβάνει τὴν δωρεὰν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἥτις ἐπεφοῖτα διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων εἰς τοὺς βαπτιζομένους πιστοὺς.

Τυπογραφεῖον Γ. ΣΕΡΜΠΙΝΗ

Θεμιστοκλέους 33